

Arrest

nr. 219 424 van 3 april 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 september 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 oktober 2018 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 8 mei 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) in, als bloedverwant in neergaande lijn van haar Belgische vader. Op 7 november 2017 wordt deze aanvraag door middel van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) geweigerd.

1.2 Op 7 maart 2018 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) in, opnieuw als bloedverwant in neergaande lijn van haar Belgische vader.

1.3 Op 4 september 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die op 8 september 2018 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van de burger van de Unie, die op 07.03.2018 werd ingediend door:

Naam: N(...)

Voorna(a)m(en): E(...) A(...)

Nationaliteit: Ghana

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende een aanvraag tot verblijf in als familielid in neergaande lijn van een Belg. Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing. Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art. 40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn. Bovendien dient overeenkomstig art. 40ter de Belgische onderdaan aan te tonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belg. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Om dit aan te tonen werden de volgende documenten voorgelegd:

- *Attesten met verklaringen van OCMW Gent dd. 20.03.2018 dat betrokkene en de referentiepersoon tot op datum van het attest geen financiële steun ontvangen.*
- *Een Tax Clearance Certificate van Ghana Revenue Authority dd. 25.12.2017 dat verklaart dat betrokkene geen eigendommen heeft in het land van herkomst, en dat hij geen nie belastingplichtig was in de aanslagjaren 2014, 2015 en 2016. Het is echter niet duidelijk of betrokkene vanaf inkomstenjaar 2016 tot zijn komst naar België geen inkomsten wist te verwerven en belastingplichtig was.*
- *Het verzenden van geld via Ria in 2016 op 26.03.16, 28.04.2016, 14.06.16,10.07.16, 04.08.16 en 13.09.16. Het wordt niet aannemelijk gemaakt dat bedrokkene werkelijk van deze steun afhankelijk was om in zijn levensonderhoud te voorzien, gezien de 6 stortingen in 2016 voor de periode van 26.03.2016 tot en met 13.09.2016 voor een totaalbedrag van 883 euro. Betrokkene is in België aangekomen op 08.05.2017. Hieruit blijkt dat betrokkene na de laatste storting op 13.09.2016 tot aan zijn komst naar België klaarblijkelijk zonder financiële steun in zijn eigen levensbehoeften kon voorzien. Enkel de stortingen die aan betrokkene gericht zijn kunnen in overweging worden genomen. De overige stortingen, gericht aan derden, kunnen geenszins aantonen dat betrokkene financieel gesteund werd door de referentiepersoon. Aangezien betrokkene*

meerderjarig is en dat ten tijde van de stortingen ook was, is het bovendien redelijk te stellen dat geld dat voor hem bestemd is, ook daadwerkelijk aan hem wordt overgemaakt.

- De referentiepersoon legt ook nog een arbeidscontract en loonfiches voor als bewijs van eigen bestaansmiddelen, maar geen bewijs dat betrokkene momenteel financieel ten laste is van de referentiepersoon zoals bijv. stortingsbewijzen e.d.. Het feit dat betrokkene en de referentiepersoon op hetzelfde adres wonen is niet voldoende als bewijs dat de betrokkene ten laste is van de referentiepersoon.

Wat het onvermogen van betrokkene betreft, dient vastgesteld te worden dat deze niet afdoende werd aangetoond. Er dient opgemerkt te worden voor wat betreft het financieel en/of materieel ten laste zijn van de referentiepersoon van in het land van herkomst, dat het dientengevolge niet duidelijk is of betrokkene daadwerkelijk van enige steun afhankelijk was om in zijn levensonderhoud te voorzien.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 08.05.2017 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Ook het document van de CM waaruit blijkt dat betrokkene werd ingeschreven als persoon 'ten laste' bij de referentiepersoon doet aan het voorgaande geen afbreuk. Immers, een inschrijving ten laste bij de mutualiteit heeft niet dezelfde betekenis en inhoud als ten laste zijn in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, en kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het ten laste zijn van de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig te bekijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij een manifeste beoordelingsfout en machtsmisbruik aan, en de schending van de artikelen 2 en 3 van wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht, van de hoorplicht, van haar rechten van verdediging en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

"Verzoeker meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing: (...)

1.

Artikel 2 van deze wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moeten weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

2.

Dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker zou hebben nagelaten te bewijzen dat hij effectief onvermogen is en dat hij voor zijn aanvraag in het land van herkomst reeds ten laste was van de Belgische referentiepersoon.

3.

Verweerder stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker onvoldoende heeft aangetoond onvermogen te zijn geweest in Ghana omdat uit het door verzoeker neergelegde "Taks Clearance Certificate" van "Ghana Revenue Authority" dd. 25.12.2017 niet kan afgeleid worden of verzoeker vanaf inkomstenjaar 2016 tot zijn komst naar België geen inkomsten wist te verwerven en belastingplichtig was.

Verzoeker merkt dat op dat de periode waarop het "Taks Clearance Certificate (TCC)" betrekking heeft tot op de datum van afgifte van dit certificaat (cf. "A Taks Clearance Certificate (TCC) confirms that you are up to date on your taxes at the date of issue. It is issued by the Ghana Revenue Authority (GRA)").

Dat derhalve het door verzoeker neergelegde "Tax Clearance Certificate" van "Ghana Revenue Authority" dd. 25.12.2017 betrekking heeft tot en met 25.12.2017 en derhalve door verweerder dan ook in de bestreden beslissing kan gesteld worden dat "het niet duidelijk is of verzoeker vanaf inkomstenjaar 2016 tot zijn komst naar België geen inkomsten wist te verwerven en belastingplichtig was".

Dat verweerder echter onvoldoende voorafgaande onderzoek heeft verricht/grondig het door verzoeker neergelegde certificaat te onderzoeken/verzoeker enige verduidelijking te vragen alvorens een beslissing te nemen aangaande verzoeker.

Dat derhalve verweerder onterecht weigert rekening te houden met de door verzoeker neergelegde "Taks Clearance Certificate" van "Ghana Revenue Authority" dd. 25.12.2017.

Dat er sprake is van schending van de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht.

4.

Verweerder stelt in de bestreden beslissing dat de zes geldoverdrachten, welke verzoeker van de Belgische referentiepersoon heeft ontvangen in een tijdspanne van 1 jaar (van maart eind maart 2017 tot eind april 2017), niet voldoende zijn als bewijs dat hij financieel ten laste was van de referentiepersoon.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, een grondig onderzoek diende te verrichten.

Dat verweerder heeft nagelaten een onderzoek te verrichten naar de totalen van verzoeker in Ghana overgemaakte geldsommen door de Belgische referentiepersoon via Ria voor zijn aanvraag.

Verzoeker wil opmerken dat de vreemdelingenwet enkel en alleen in de art. 40bis§2,3° Vw. als voorwaarde stelt "die hunnen ten laste zijn".

Door te stellen dat de geldstortingen niet voldoende zijn, terwijl verzoeker over een tijdspanne van 1 jaar voorafgaand aan zijn aanvraag voor minstens een totaal van 883 euro heeft ontvangen via Ria van de referentiepersoon of 73,5 euro maandelijks (hierbij rekening houdend dat het minimuminkomen in Ghana ongeveer 13,000 cedis per dag of 1 euro is), verzoeker bijkomende voorwaarden toevoegt aan de wet zodat er sprake is van machtsmisbruik.

Verweerder heeft geenszins rekening gehouden met de gemiddelde steun, welke verzoeker in Ghana van de Belgische referentiepersoon heeft ontvangen, en met de gemiddelde levensstandaard in Ghana.

Dat derhalve de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsplicht schendt wanneer deze stelt dat de geldoverdrachten niet voldoende zijn als bewijs dat verzoeker financieel ten laste was/is van de referentiepersoon.

5.

Dat verweerder heeft nagelaten rekening te houden met alle door verzoeker neergelegde stukken samen wat betreft zijn effectief onvermogen in zijn land van herkomst.

Dat derhalve de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsplicht schendt.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.”

2.1.2 In de mate dat de verzoekende partij machtsmisbruik, en de schending van de hoorplicht en van de rechten van verdediging aanvoert, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vast dat zij hierop in haar uiteenzetting van het eerste middel niet verder ingaat. In deze mate is het enig middel dan ook niet ontvankelijk. Onder ‘middel’ moet immers worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Vervolgens wijst de Raad erop dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden zijn opgenomen. In deze mate maakt zij een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet aannemelijk.

De verzoekende partij roept tevens een manifeste beoordelingsfout in, zodat zij ook de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid dan weer de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht (en de vraag of sprake is van een afdoende motivering) en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de bepalingen waarop de bestreden beslissing steunt, met name de artikelen 40ter en 40bis, § 2, eerste lid, 3° van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Artikel 40ter, § 2, 1° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;”

Voormeld artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, (...) die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, (...)”

De bestreden beslissing steunt op het motief dat niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij, die ouder is dan 21 jaar, voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst (en tot op heden) ten laste was van de referentiepersoon, met name haar Belgische vader. Om als ‘ten laste’ te worden beschouwd moet er volgens de gemachtigde reeds een afhankelijkheidsrelatie bestaan tussen de betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. De gemachtigde verwijst in zijn beslissing naar de door de verzoekende partij voorgelegde documenten en stelt vast dat, aangezien de verzoekende partij niet heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine materieel en/of financieel ten laste was van de referentiepersoon, uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon.

In haar verzoekschrift betwist de verzoekende partij de vaststelling van de gemachtigde dat zij zou hebben nagelaten te bewijzen dat zij effectief onvermogen is en dat zij voor haar aanvraag in het land van herkomst reeds ten laste was van de Belgische referentiepersoon. Vervolgens gaat zij in op verschillende documenten die zij neerlegde om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de invulling die de gemachtigde aan het begrip ‘ten laste’ geeft, niet betwist.

In dit kader merkt de Raad op dat de verzoekende partij niet aanvoert (laat staan aantoont) dat de Belgische referentiepersoon gebruik zou hebben gemaakt van het recht op vrij verkeer. Artikel 40ter van de vreemdelingenwet maakt zelf uitdrukkelijk het onderscheid tussen familieleden van een Belg “*die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie*” (§ 1) en de familieleden van een Belg “*die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie*” (§ 2). Zoals hoger reeds aangegeven, is op de verzoekende partij § 2 van het voormelde artikel 40ter van toepassing, hetgeen zij ook niet betwist.

In zijn arrest van 29 mei 2018 stelt de Raad van State in dit verband het volgende: “*Het betreft dus een zuiver interne situatie, waarop het Unierecht niet van toepassing is. Het is juist dat een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling aan de orde is, onder meer in gevallen waarin de feiten van het hoofdgeding weliswaar niet binnen de directe werkingssfeer van het Unierecht vallen, maar de bepalingen van dat recht van toepassing zijn op grond van de nationale wettelijke regeling waarin ten aanzien van situaties waarvan alle aspecten zich binnen één lidstaat afspelen, is gekozen voor dezelfde aanpak als in het Unierecht.*” en “*Het blijkt geenszins dat bij de wijziging van artikel 40 en volgende van*

de vreemdelingenwet met de wet van 8 juli 2011 'tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen' werd gekozen voor dezelfde aanpak voor gezinshereniging van een derdelander met een zogenaamde "statische" Belg als met een andere Unieburger. Integendeel, er is uitdrukkelijk voor gekozen dat die "Belgen op voet van gelijkheid [worden] geplaatst met de vreemdelingen uit derde landen" en dat "de wet bijgevolg strenger zal worden toegepast ten aanzien van de Belgen dan ten aanzien van de burgers die de nationaliteit hebben van een lidstaat van de Europese Unie" (Parl. St. Kamer, nr. 53/0443-14, 150)." (RvS 29 mei 2018, nr. 241.649).

Daarnaast voert de verzoekende partij ook niet aan (laat staan dat zij dit zou aantonen) dat, door haar een verblijfsrecht te ontzeggen, haar Belgische vader het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten. In die zin kan worden verwezen naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 121/2013 van 26 september 2013: "B.59.2. Wat de burgers van de Unie betreft die geen gebruik hebben gemaakt van hun recht van vrij verkeer, moet het recht van de Unie, en meer bepaald de bepalingen inzake het burgerschap van de Unie, volgens het Hof van Justitie aldus worden uitgelegd dat het zich niet ertegen verzet dat een lidstaat een staatsburger van een derde land het verblijf op zijn grondgebied ontzegt, terwijl deze staatsburger wil verblijven met een lid van zijn familie dat burger van de Unie is, dat verblijft in die lidstaat waarvan het de nationaliteit bezit, en dat nimmer gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer, mits een dergelijke ontzegging niet met zich meebrengt dat de burger van de Unie het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten (HvJ, 8 maart 2011, C-34/09, Ruiz Zambrano, punt 42; 5 mei 2011, C-434/09, McCarthy, punt 47; 15 november 2011, C-256/11, Dereci, punt 74).

B.59.3 (...)

68. Het enkele feit dat het voor een staatsburger van een lidstaat misschien wenselijk is, om economische redenen of om de eenheid van de familie op het grondgebied van de Unie te bewaren, dat de leden van zijn familie, die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, bij hem op het grondgebied van de Unie verblijven, volstaat bijgevolg op zich niet om aan te nemen dat de burger van de Unie verplicht zal worden om het grondgebied van de Unie te verlaten indien een dergelijk recht niet wordt toegekend » (HvJ, 15 november 2011, C-256/11, Dereci)."

Bijgevolg valt de verzoekende partij onder de louter internrechtelijke toepassing van artikel 40ter, § 2 juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. Bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van 'ten laste' zijn, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van deze voorwaarden levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan deze wettelijke voorwaarden afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen en dergelijke die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad een marginaal wettigheidstoezicht.

Zoals hoger reeds vastgesteld, betwist de verzoekende partij slechts de vaststelling van de gemachtigde dat zij niet heeft aangetoond ten laste te zijn in het land van herkomst. Zij betwist daarentegen niet de vaststelling van de gemachtigde dat zij niet heeft aangetoond "tot op heden", aldus ook in België, ten laste te zijn van de referentiepersoon. Uit het bovenstaande blijkt echter dat de gemachtigde de verzoekende partij slechts als 'ten laste' in de zin van artikel 40ter, § 2 juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet beschouwt, als zij kan aantonen dat zij zowel in het land van herkomst als na haar aankomst in België ten laste is van de referentiepersoon. Bijgevolg volstaat de vaststelling dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond in België ten laste te zijn van de referentiepersoon reeds om de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden te schragen. De motivering met betrekking tot het ten laste zijn in het land van herkomst is dan ook overtollig geworden. Hoger heeft de Raad reeds vastgesteld dat de verzoekende partij geen afbreuk doet aan het motief met betrekking tot het ten laste zijn in België (tot op heden), aangezien zij dit in het geheel niet betwist. De eventuele gegrondheid van het betoog van de verzoekende partij gericht tegen het overtollige motief met betrekking tot het ten laste zijn in het land van herkomst, kan de wettigheid van de motivering van de bestreden beslissing aldus niet aantasten, zodat op dit betoog niet verder moet worden ingegaan.

Het eerste middel kan, in de mate dat het ontvankelijk is, niet worden aangenomen.

2.2.1 In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Dat, als gevolg van de verzoeker betekende beslissing zonder bevel om het grondgebied te verlaten, verzoeker niet langer in België kan verblijven en België dient te verlaten en van zijn in België wonende naaste familie wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op een privé- en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt : (...)

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoeker gepleegde inbreuken.

Dat de beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd / proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé- en gezinsleven, meer bepaald zijn verblijf in België, waar zij zijn leven opnieuw heeft opgebouwd, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.

Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Noch blijkt dat hij een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoeker.”

2.2.2 Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezins- of privéleven. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat een correcte belangenafweging is vereist waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken.

In de eerste plaats moet echter worden nagekeken of er een gezins- en/of privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van

het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden geïnterpreteerd. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezins- of privéleven moet de Raad zich plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25).

In casu beroept de verzoekende partij, die meerderjarig is, zich op een gezinsleven met haar vader.

De Raad wijst erop dat uit vaste rechtspraak van het EHRM blijkt dat het begrip 'gezinsleven' in beginsel is beperkt tot het kerngezin en dat het EHRM nagaat of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen onder meer ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen andere familieleden "*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die een verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van de ene verwant ten aanzien van de andere en de reële banden tussen de verwanten. Van een beschermd gezinsleven tussen een ouder en zijn meerderjarig kind kan bijgevolg slechts worden gesproken indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift op geen enkele manier aanvoert dat bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen haar en haar vader zouden blijken. De Raad wijst op zijn uiteenzetting in het kader van het eerste middel, waaruit blijkt dat de verzoekende partij de vaststelling van de gemachtigde niet betwist dat onvoldoende werd aangetoond dat zij tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van haar vader en dat niet afdoende blijkt dat er "*tot op heden*" een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen de verzoekende partij en haar vader. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij met haar vader een gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM. Bijgevolg kan de verzoekende partij ook niet aannemelijk maken dat de gemachtigde een belangenafweging had moeten doorvoeren met betrekking tot dit zogenaamde gezinsleven. Aangezien de verzoekende partij een gezinsleven in de zin van het voormelde artikel 8 niet aannemelijk kan maken, kan zij ook de schending van artikel 8 van het EVRM en het proportionaliteitsbeginsel niet aannemelijk maken.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1 In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht en van haar rechten van verdediging. Tevens verwijst zij naar artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de Gezinsherenigingsrichtlijn).

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

"Tenslotte wil verzoeker wijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.

Dat verzoeker, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent zijn gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd !!!

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor.

Verzoeker wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is."

2.3.2 In de mate dat de verzoekende partij ook in het kader van haar derde middel een schending van haar rechten van verdediging aanvoert, volstaat het te verwijzen naar hetgeen de Raad in het kader van het eerste middel in dit verband heeft vastgesteld.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn wijst de Raad erop dat de schending van een richtlijn niet rechtstreeks kan worden aangevoerd wanneer deze omgezet werd naar de interne wetgeving (RvS 20 juni 2008, nr. 2 923 (c)). De verzoekende partij zet niet uiteen dat en/of in welke mate de Gezinsherenigingsrichtlijn niet of niet correct zou zijn omgezet in interne wetgeving. Het invoeren van de schending van het voormelde artikel 17 is dan ook niet dienstig. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de betrokken richtlijn hoe dan ook niet aan de orde is, aangezien deze overeenkomstig haar artikel 1 tot doel heeft de voorwaarden te bepalen voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging door onderdanen van derde landen die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven. De referentiepersoon is *in casu* echter een Belg, aldus een burger van de Unie en bijgevolg geen onderdaan van een derde land.

Vervolgens voert de verzoekende partij, al dan niet in samenhang met het net besproken artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn, een schending aan van zowel het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht (met verwijzing naar artikel 41 van het Handvest) als van de internrechtelijke hoorplicht. De Raad merkt echter op, nog daargelaten de vraag of de betrokken hoorrechten of –plichten *in casu* zelfs van toepassing zijn, dat de verzoekende partij niet aantoonde welk belang zij heeft bij dit onderdeel van het derde middel. De bestreden beslissing is immers het gevolg van een aanvraag tot gezinshereniging die de verzoekende partij op 7 maart 2018 indiende. In het kader van een wederkerig bestuursrecht komt het toe aan de aanvrager van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie om op zorgvuldige wijze alle nuttige elementen aan te brengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om de gevraagde verblijfskaart te krijgen (*cf.* RvS 12 maart 2013, nr. 222.809; RvS 28 april 2008, nr. 182.450). *In casu* maakt de verzoekende partij niet duidelijk welke andere informatie dan de informatie die zij reeds in het kader van de voormelde aanvraag van 7 maart 2018 overmaakte, zij nog zou hebben overgemaakt. Bovendien kan het niet voldoen aan de hoorplicht hoe dan ook slechts dan tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden, indien de verzoekende partij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie had kunnen aanreiken op grond waarvan de gemachtigde had kunnen overwegen om deze beslissing niet te nemen dan wel een minder nadelige beslissing te nemen. De verzoekende partij laat echter na aan te geven, laat staan aan te tonen, welke bijkomende informatie zij had kunnen leveren die de bestreden beslissing had kunnen wijzigen. De verzoekende partij maakt op beide vlakken dan ook niet duidelijk welk voordeel zij wenst te halen uit de gegrondheidsverklaring van dit onderdeel van het derde middel, zodat het in deze mate onontvankelijk is.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.4 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend negentien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE